

[Udenrigsministeren.]

forkert. Det er det, Danmarks repræsentant har gjort. Danmarks repræsentant har deltaget — efter forhandlingerne i nævnet, efter forhandlingerne med partirepræsentanterne — i alle de drøftelser, der har fundet sted, har holdt sig i den nøjeste kontakt med andre lande og først og fremmest med stater, som står os meget nær, nemlig England og Norge. På det tidspunkt, da man var nået frem til, at en beslutning skulle træffes, var det ikke således, at Danmark ene af alle stater pludselig tog ordet og uden grund gav udtryk for sin opfattelse. Forholdet var det, at så at sige alle staterne deltog i denne politiske forhandling, og der forelå ikke blot udtalelser fra vor side, men fra en lang række andre stater, der netop, således som det ærede medlem ønskede det, gav udtryk for deres opfattelse. Det er på ingen måde således, at den danske repræsentant i eet og alt har givet tilslutning til, hvad f. eks. De Forenede Stater mener; tværtimod har den danske repræsentant både givet udtryk for ønsker om ændringer i resolutionen og for sin afstandtagen fra sanktioner. Han har klart understreget, at det var en forudsætning for vor endelige stemmeafgivning, at forhandlingerne kunne videreføres gennem våbenhvileudvalget.

Vi har netop gjort det, som det ærede medlem ønsker; vi har ikke siddet stille hen og ladet de andre magter alene udtale sig, men vi har udtalt os efter en forhandling i det hastværk, som det ærede medlem jo er informeret om forelå, og vi har ydet et positivt bidrag.

Det er ikke således, at Danmark har indtaget et standpunkt, som alle de andre små stater er imod, tværtimod, Norge har indtaget samme holdning som vi, og jeg tror ikke, der har været stor modsætning tilstede mellem de udtalelser, Englands repræsentant har fremsat under forhandlingerne, og vore, og endnu ved vi ikke, hvilken endelig holdning England vil indtage i det øjeblik, afstemningen finder sted. Således som den danske repræsentant har talt, har han netop ydet sit bidrag til, at forhandlingerne kunne fortsættes, og ydet sit bidrag til en anden meget afgørende ting: at der ikke opstår en vidtgående splittelse mellem de vesteuropæiske lande eller mellem de vesteuropæiske lande på den ene side og Amerika på den anden side. Vor repræsentant har søgt at nå frem til et resultat, som kunne samle den størst mulige tilslutning, således at sammenholdet i De Forenede Nationer kan bevares, og det ser også ud til, at et

stort flertal indenfor De Forenede Nationer, hvori en lang række vesteuropæiske stater er deltagere, vil enes om det endelige resolutionsforslag.

(Kort bemærkning).

Jørgen Jørgensen (Lejre): Jeg bebrejder ikke den danske repræsentant i De Forenede Nationer den stilling, han har taget; den er godkendt af regeringen herhjemme. Det, jeg før gjorde opmærksom på, er, at man, samtidig med at regeringen giver udtryk for, at Danmarks hovedopgave må være at sætte alle bestræbelser ind på at bidrage til en afspænding af konflikten, informerer sin repræsentant i De Forenede Nationer på en sådan måde, at den holdning, han indtager, fører til det modsatte af det, regeringen tilstræber. Den højtærede udenrigsminister kan vel ikke mene, at en diskussion som den, der føres i England i dag, er udtryk for, at England er enig med Amerika med hensyn til Amerikas holdning overfor Kina i denne tid? Den højtærede udenrigsminister må vel erkende, at når der er så stærke og betydningsfulde kræfter i gang for at bidrage til en fredelig udgang af den ulykkelige konflikt, må det være vort lands hovedopgave at stille sig ved Englands side i bestræbelserne for at undgå at forstyrre de forhandlinger, der er i gang, og som måske kunne bidrage til en afspænding. Det kan ikke være Danmarks opgave, heller ikke efter den holdning, regeringen iøvrigt har indtaget for at sikre en fredelig udgang, at give sin repræsentant i De Forenede Nationer opfordring til at tale på et tidspunkt, da mulighederne for at søge en fredelig udgang af konflikten ikke er udtømt.

(Kort bemærkning).

Alfred Jensen: Udenrigsministeren hævder, at Danmark vil gøre alt, hvad det kan, for at sikre en fredelig bilæggelse af konflikten i Korea, og han mener, at Danmark har gjort alt, hvad der kan gøres. Det forekommer mig at være ganske ejendommeligt, at Danmark maser sig på i en situation, hvor det kniber for De Forenede Stater at opnå de to trediedele af stemmerne, som er nødvendige for at stemple Kina som angriber. Mener ministeren virkelig, at man her har gjort, hvad man kunne gøre? Kan ministeren ikke se, at her indlader man sig netop på at støtte de kræfter, der ikke vil være med til en fredelig løsning af konflikten?

Nu siger ministeren, at den politik,